

VYSKOČILI JSME Z JEDOUCÍHO AUTA

CO ZBUDE Z MÉHO ŽIVOTA?

Krátce před mými osmnáctinami jsem prožila jednu důležitou věc. Vypravili jsme se s přáteli několika auty k moři.

Jeden večer jsme pak zajeli do blízkého města. Kamarádi, u nichž jsem byla v autě, se během večera ale někam ztratili. A až při nastupování do auta jsem si všimla, že řidič je opilý. On ale rychle nastartoval a vyjeli jsme. Po pár minutách se mu řízení vymklo z rukou a my začali sjíždět ze silnice. Zhlédla jsem ještě před námi propast, z níž bychom rozhodně nevyšli živí. Někdo vykřikl a díky Bohu jsme všichni čtyři stačili z auta vyskočit. Vozidlo se skutálelo dolů a bylo napadrté. Prožili jsme vlastní smrt téměř v přímém přenosu. Ostatní kamarádi, kteří jeli před námi, si všimli, že za nimi nejedeme, a tak se vrátili. Pod skálou zhlédli rozbité auto a byli naprosto zoufalí. Mysleli si, že jsme všichni mrtví.

Jedna věc se mi tehdy vryla do srdce. Když jsem si uvědomila, že se blíží moje smrt, napadlo mě: „A co teď zbude z celého mého života?“ V tu chvíli mi v hloubi srdce došlo, že z něj zůstane jen to, kolik jsem milovala. Byla to pravda, která se do mého srdce vepsala ohnivými písmeny: „Všechno pomíjí, jen láska zůstává!“ Prosila jsem Ježíše, aby mi dal ještě čas a příležitost milovat víc...

PROŽÍT KAŽDÝ OKAMŽIK

Dlouho do noci jsme si pak povídaly s Claudií, která se mnou jela v tom autě, a s Danielou, která jela v autě před námi. Mluvily jsme o situaci, kdy jsme stály tváří v tvář smrti, a uzavřely jsme spolu jakousi dohodu. Řekly jsme si: „Náš život může skončit kdykoli. Nevíme dne ani hodiny. Takže si budeme vzájemně pomáhat, abychom prožívaly každý okamžik svého života co nejlépe. Až jednou budeme umírat, budeme si moci říct: ‚Svůj život jsme prožily naplno, proměnily jsme ho v dar lásky velké lásce Boží.‘ “

CLAUDIINA NÁHLÁ SMRT MI ZLOMILA SRDCE

Zásadní moment ovšem nastal až o dva měsíce později. Claudii srazil autem jiný opilý řidič a po dvou dnech v nemocnici zemřela.

Tento okamžik znamenal v mém životě velký zlom. Vypadalo to, jako by Claudia podepsala svou krví naši dohodu, že budeme prožívat každý okamžik jako jedinečný a vzácný; jako čas, který nám byl darován. Claudiina náhlá smrt mi málem zlomila srdce, protože naše přátelství bylo opravdu hluboké.

Její smrt mě jen utvrdila v odhodlání, abych žila každý okamžik svého života pro to, co nepomíjí. Jako by mi vypálila do srdce přesvědčení:

„Jen Bůh nepomíjí,
pouze On zůstává.“

Se svolením zpracováno podle knihy: Chiara Amirante: Boží průlom v římském podsvětí, kterou vydalo Nakladatelství Paulínky. Redakčně upraveno.